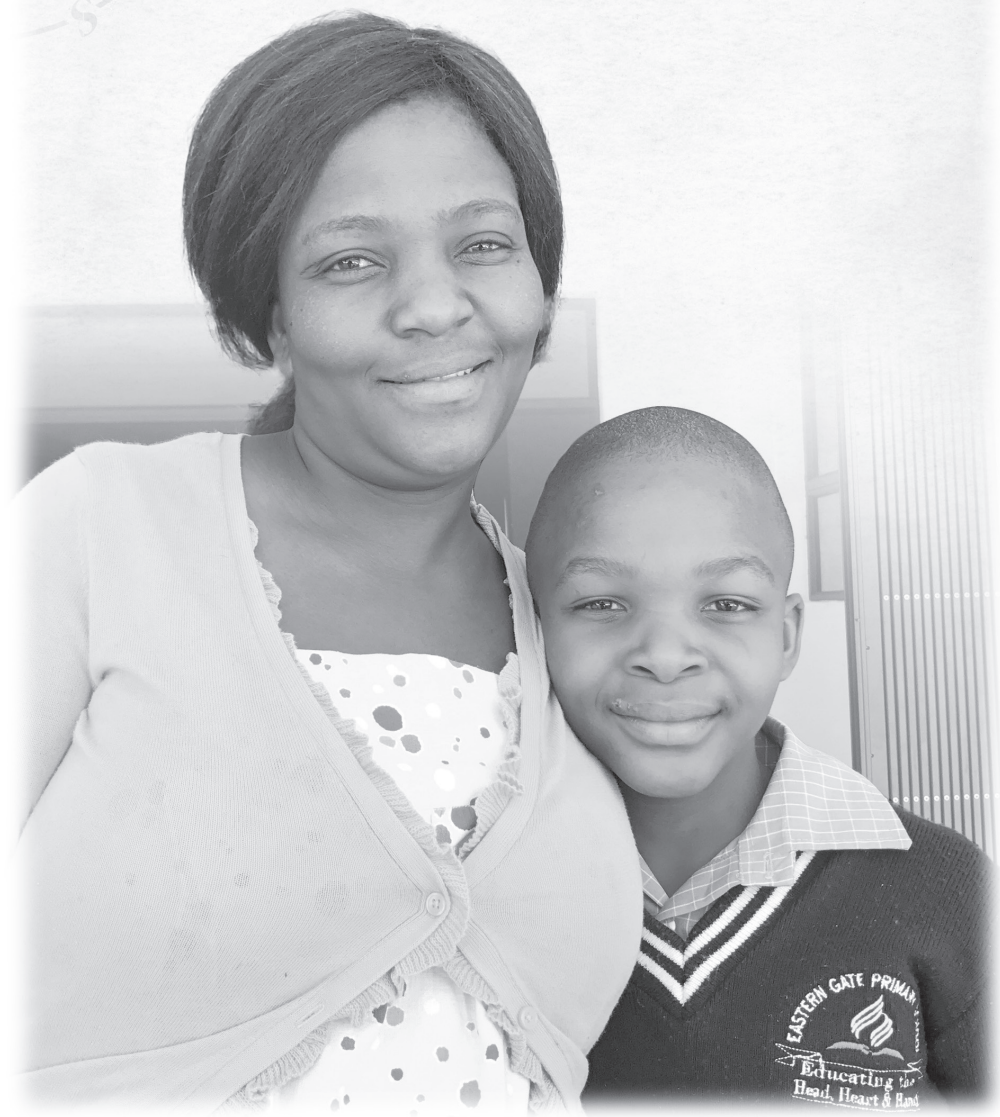

TÁVOLI HÍREK

ADVENTISTA MISSZIÓ

fiatalok és felnőttek részére

2019 • **ELSŐ NEGYEDÉV** • DÉL-AFRIKAI – INDIAI-ÓCEÁNI DIVÍZIÓ

TARTALOM

BOTSWANA

- 5 Megállította egy helikopter / január 5
- 8 „Anyá, kérlek, gyere” / január 12

MOZAMBIK

- 11 Kilépni a sötétségből / január 19
- 14 Megtalálni a szombatünneplő egyházat / január 26
- 16 Bibliával felfegyverkezve / február 2

SAO TOMÉ ÉS PRÍNCIPE SZIGETEK

- 19 Aggasztó álmok / február 9 T
- 22 A többnejű férfi / február 16
- 24 Mindent kockára tenni a szombatért / február 23
- 27 Elesni Jézusért / március 2
- 30 Gondok a sertéshússal / március 9
- 32 Titka a barátkozás / március 16

ANGOLA

- 35 Angola megtérítése / március 23

ZIMBABWE

- 38 A 13. szombat témája: Ördögűzés / március 30
- 41 A következő negyedévi terveink

T = A tizenévesek számára is érdekes történetek

A címdalón: A nyolc éves Lethabo Masiényne, meggyőzte édesanyját, hogy eljárjon a szombatiskolába, ahogy azt a botswanai adventista iskolában ő megszokta. A történetet elolvashatjátok ebben a füzetben.

I. negyedév

KORÁBBI ADOMÁNYAITOK

A három évvel korábbi adományaitokat a Francistown-i (Botswana) „Keleti-kapu” adventista általános iskola kibővítésére költöttük. Ebben a füzetben erről is olvashattok majd.

KEDVES SZOMBATISKOLAI VEZETŐ

Ebben a negyedévben a Dél-Afrikai – Indiai-óceáni Divízió mutatjuk be nektek, és egyházunk a következő országokban tevékenykedik: Angola, Botswana, Malawi, Mozambik, Sao Tomé és Príncipe-szigetek, Dél-Afrikai Köztársaság, Zambia, Zimbabwe és még hét Indai-óceáni szigetországban: Komoré-szigetek, Madagaszkár, Mauritius, Réunion-szigetek, Rodrigues-szigete, Seychelle-szigetek.

Ehhez a divízióhoz 193 millió ember tartozik, akik közül 3,7 millió az adventista keresztyén, Ez a gyakorlatban azt jelenti, hogy 1 adventista hívőre 51 lakos jut.

A negyedév 13. szombatjának különleges adományait két portugál nyelvű országnak utaljuk át, amelyek az afrikai kontinens ellentétes oldalain találhatóak: Mozambik valamint a São Tomé és Príncipe-szigetek.

Mozambikban iskola és otthon épül az elhagyott gyerekek számára. Az adományok egy részével az adventista egyetem legnépszerűbb szakának, a táplálkozási és élelmezési szaknak a kibővítését támogatjuk. A 350 egyetemista közül 250-et tudunk jelenleg étkeztetni. Észrevettem még, hogy a tantermek és a laboratóriumok sem elég tágasak.

Sao Tomé és Príncipe szigeteken sok az alkohol és drogfüggő ember, ezért egy rehabilitációs központ kiépítését tervezzük, amely e szigetország fővárosában nagy befolyású hatásközpontként fog működni. Több tucat gyülekezetünk van, de a legtöbbjük szűk pin-cehelyiségekben tartja istentiszteleteit. A helyi adventista vezetők elmondták, hogy ha el akarjuk érni az átlagembereket, akkor új imaházakra lesz szükségünk.

És itt van még a gyermekek érdekes projektje. Megismerkedtem egy fiúval, aki szereti a Bibliát és naponta nagy érdeklődéssel olvassa azt az iskolában. Szomorú arccal mondta, hogy nagyon szeretne egy saját Bibliát, amit otthon is tudna olvasni. Ebben a negyedévben megtehetjük, hogy 1000 gyermek számára biztosítunk saját Bibliát.

EGYÉB

Ha érdekesebbé szeretnétek tenni a szombatiskolát, e füzet angol nyelvű PDF verzióját letölthetitek a következő linken: bit.ly/adultmission és a Facebook-on is elolvashatjátok (angolul). Látogassátok meg és fejezzétek ki tetszésüket a Facebook oldalunkon.

([Facebook.com/missionquarterlies](https://www.facebook.com/missionquarterlies)).

Használjátok a missziós történetek videofelvételét, amelyek a világszerte élő emberek tapasztalatairól szólnak, külön kiemelve a 13. szombat adományaiban részesülőket. Ha kívánjátok, kaphattok egy listát is minden ilyen videoklipről és linkről az interneten, így az alkalmazást letöltve online is megtekinthetitek a videoklipeket.

Minden héten további képeket és érdekes dolgokat teszünk fel, amelyeket letölthettek és bemutathattok az osztályban egy számítógépen vagy mobiltelefonon, miközben felolvassátok nekik a missziós történeteket, vagy kinyomtathattok képeket és kitehetitek a szombatiskolai osztályotok termében, esetleg még a szombatiskolai hirdetőtáblákra is.

Még más adatokat és tevékenységeket a füzet végén megadott helyeken találtok, vannak ott például weboldalak, amelyeken még több anyagot gyűjthettek a szombatiskolai missziós bemutatótokhoz. Személyesen is felvehetitek velem a kapcsolatot. E-mail címem: mcchesneya@gc.adventist.org

Köszönjük, hogy segítetek a szombatiszkolai osztályotok tagjainak, hogy megismerkedhessenek a világszerte élő testvéreikkel és ösztönzitek őket, hogy adományaikkal vegyenek részt az egyházmisszióban.

Szívből köszönjük és az Úr áldását kívánjuk nektek!

Andrew McChesney a Távoli hírek szerkesztője.

Lehetőségek

A 13. szombati adományokat ebben a negyedévben építésre vagy bővítésre fogják használni a divízió két országában.

Mozambikban

- Az adventista egyetem táplálkozási és élelmezési szakának a kibővítése, Beirában.
- Otthont építeni az elhagyott vagy árván maradt gyermekek számára, Nampuliban.
- Általános iskolát építeni, Milangéban.

Sao Tomé és Príncipe szigeteken

- Rehabilitációs központ a volt alkohol és drogfüggők számára.
- Új imaházépületet építeni.
- Előadóterem a 12 évfolyamos általános iskolában.

Gyermekek terve: Portugál nyelvű Bibliákat ajándékozni a hátrányos helyzetű családok gyermekeinek Mozambikban meg São Tomé és Príncipe szigeteken.

2019. január 5./Botswana

1. MEGÁLLÍTOTTA EGY HELIKOPTER

Kenaope Kenaope, 50 éves

Kenaope, a Botswanai Keresztény Adventista Egyház elnöke, nem sokat gondolkodott, amikor egy alacsonyan repülő helikopter elrepült felette az ország két legnagyobb városát összekötő autóúton. A helikopter azonban még egyszer és még alacsonyabban átrepült felette. Kenaope azon töprengett, biztosan valamilyen bűnözőt keresnek,

talán éppen azt az embert, aki az autót szélén gyalogolt, aki mellett néhány perccel korábban elhajtott.

Aztán a helikopter magasabbra emelkedett, és néhány száz méterrel megelőzve őt, lassan leereszkedett az útra, várva, hogy Kenaope megközelítse a kocsijával. Kenaope szíve egyre jobban zakatolt. A helikopter légsavarája lelassult, közben port és fűvet sodrott fel a földről.

Néhány pillanattal később a légsavár teljesen leállt, Kenaope pedig kiszállt az autójából. Amikor a rendőrség megállít benneteket Botswanában, elvárják, hogy odamenjete a rendőrökhöz. Kenaope öltönyben és nyakkendővel (mivel előzőleg egy egyházi ünnepségen volt) lassan elindult a rendőri helikopterhez. Ilyesmi még soha nem történt vele, ezért nem tudta, mire számíthat. Nem tudta, várjon-e, vagy odamenjen a helikopterhez. A két rendőr kilépett a fülkéből, és mutatta neki, hogy jöjjön az út füves oldalára.

Megszólították: „Megállítottuk Önt, mivel...”

Kenaope nem is tudta mit kellene mondania. Kiszáradt a szája, de azért valahogy kinyögte: „...mivel?”

„Megállítottuk Önt, mivel túl gyorsan hajtott”, mondta egyikük.

Túl gyorsan hajtott

A rendőr igazat mondott. Kenaope Francistownból, Botswana északi országrészéből az ország déli része felé tartott, Gabaroneba, amely 435 km távolságra volt. A Botswana északi részében levő Francistowban részt vett egy egyházi ünnepségen, az első adventista általános iskola megnyitásának alkalmából. Gyorsan vissza akart térni a fővárosban lévő otthonába, ezért az automatikus sebességellenőrző 150 km /h sebességre állította be az autóján, ami 30 km/órával több volt a megengedettnél.

Kenaope átnyújtotta a rendőrnek a hajtási engedélyét. Nagyon szégyellte magát. A kocsik az út mindkét oldalán megálltak, és az emberek figyelték, mi történik vele. Kenaope észrevette, hogy a másik rendőr mosolyog. Úgy tűnt, felismerte őt, talán az alkalmi műsoraiból a nemzeti televízióban, vagy a nagyon népszerű szemináriumokról, amelyet a rendőr-akadémián tartott.

Az első rendőr megkérdezte, hogy merre tart?

„Gaboroneba igyekszem”, hangzott a válasza.

„Vezessen óvatosabban! S most elmehet”, mondta, miközben visszaadta neki az engedélyét.

Kenaope nem hitt a fülének.

A rendőrök még megfordultak és Kenaope ajtójára néztek, amelyre a helikopter légcsonkja rásodorta a port meg a száraz füvet.

„És bocsánat, hogy bepiszkítottuk az autóját”, mondták.

Az édes megbocsátás

Kenaope egyszerre szégyent és megkönnyebbülést érzett. Szabad volt, elmehetett.

Ekkor tapasztalta meg a megbocsátás értékét. Rájött, hogy az elnyert megbocsátást sokszor nagyon könnyen vesszük.

„A rendőrök megbocsátottak nekem és most szeretném, hogy Isten segítségével én is meg tudjak bocsátani az embereknek”, hangsúlyozza Kenaope.

Botswanában nem egy gyakori jelenség, hogy gyorsajtás miatt valakit megállít a rendőrségi helikopter. Még ritkábban fordul elő, hogy az ily módon megállított személy büntetlenül megússza.

„Kergettek az úton, leereszkedtek a helikopterrel, majd engedték, hogy szabadon folytassam az utat, ez teljesen felesleges idő- és energiapazarlás”, vélekedik Kenaope, a botswanai Keresztény Adventista Egyház unióelnöke.

„Nagy meglepetés volt a számomra, hogy ily módon állítottak meg. Még jobban meglepett, hogy büntetés nélkül hagytak elmenni.”

Kenaope ezt a történetet 2015-ben mesélte el az Adventista Misszió folyóirata szerkesztőjének, amikor a Francistowntól Gabaroneba vezető autóúton haladva ismét egy helikopter szállt el felette, hogy ezúttal valaki mást vegyen üldözőbe.

„Amikor csak hallom a helikoptert, ideges leszek, azonnal ellenőrzöm, milyen sebességgel haladok és remélem, hogy nem miattam jöttek. Majd eszembe jut az édes megbocsátás és felelősségteljesen folytatom az utam, igyekezve nem megismételni a hibát.”

A 2015-ös évben a 13. szombati adományainktól támogatva megnyithattuk a Francistown-i „Keleti kapu” adventista általános iskolát, egy évvel korábban, mint ahogy terveztük. Észak-Botswanában ez az

első adventista általános iskola, összesen a harmadik általános iskola, még két középiskola mellett ebben az unióban. Köszönjük, hogy adományaitokkal támogatjátok a Keresztény Adventista Egyház missziós tevékenységét.

A történettel kapcsolatban

- Kenaopet s következő linket nézhetitek meg:
bit.ly/Kenaope-Kenaope
- A történettel kapcsolatos képeket a Facebook-oldalunkon találjátok: bit.ly/fb-mq

Missziós adatok

- Az első botswanai adventista iskolát 1962-ben nyitották meg a kis Ramokgoname nevű faluban. Ez a falu 65 km-re van a legközelebbi, Palapye nevű várostól.
- Botswanában a 228 adventista gyülekezetnek 44.554 tagja van. A 2.226.000 lakosra vonatkoztatva ez azt jelenti, hogy egy adventista hívőre 50 nem adventista lakos jut.

2019. január 12./Botswana

„ANYA, KÉRLEK, GYERE!”

Lethabo Masienyne, 8 éves

Jelentős változások történtek egy család otthonában, Botswanában, attól a pillanattól kezdve, hogy az anya a nyolc éves fiát beíratta a Francistown-i adventista általános iskolába.

A kislány, Lethabo, most elvárja, hogy étkezés előtt a szülei is imádkozzanak. Reggel, amikor felkel az ágyából és este, amikor lefekszik, szintén imádkozik. Az anyját is biztatja, hogy járjanak együtt a gyülekezetbe.

Ez a készítés először megdöbbenette anyját, Gomolemát, akit nem keresztény otthonban neveltek. Ugyanakkor boldog volt és hálás volt Istennek azért, hogy őt és gyermekeit elhozta erre a helyre, mondta a szombati istentisztelet után, amelyet a „Keleti kapu” általános iskolában tartottak, ahol a fia most harmadik osztályos tanuló. Fiatalabb lánya a „Szeretet helye” elnevezésű óvodába jár.

De hogy jutott ez az anya a gyülekezetbe?

Lethabo, ebben a 90 ezer lakosú városban, tíz másik diákkal együtt, befejezte az első három osztályt egy francistown-i, házi magániskolában. De e három év elteltével Lethabo továbbra is kínlódott a számtannal és az olvasással, ami miatt az édesanyja nagyon aggódott, ezért úgy döntött, hogy az adventista iskolába írattja. Erről az iskoláról egy másik édesanyától hallott, aki a lányát tervezte oda beíratni. Emellett még arra vágyott, hogy a fia jobban megismerje Istent.

„Én nem keresztény otthonban nevelkedtem, de arra vágytam, hogy a gyermekeim keresztény nevelésben részesüljenek. Sok minden történik a világban... Ismernünk kell Istent.”

A gyenge olvasás és a matematika miatt azt tanácsolták, hogy Lethabo ismétlje meg a harmadik osztályt. Alig néhány hónap múlva édesanyja máris észrevette nála a fejlődést.

„Már mindent meg tud egyedül oldani. Szépen olvas és a számtan is jól meg neki.” Kedvenc tantárgya most a matematika meg a hittan. „Amikor Jézusról szóló történeteket hallgat, könnyes lesz a szeme. Isten nagyon közel áll a fiúhoz. gyakran imádkozik és bennünket is erre bátorít. A húgával együtt minden szombaton elmegy a gyülekezetbe. Gyakran elviszem őket autóval, ilyenkor mindig azt mondja: Anya, neked is be kell jönnöd a gyülekezetbe!”

Lethabo elhatározta, hogy imádkozni fog az édesanyjáért. Édesanyja négy hónapig szenvedett a reggeli hányingertől, gyakran hányt is. A fiú megkérte az iskolában a tanítóját, hogy imádkozzanak együtt az édesanyjáért. Otthon azt mondta az anyjának: „Anya, el kell jönnöd a gyülekezetbe, hogy a lelkipásztor is imádkozzon érted, hogy meggyógyulj.”

„Szavai nagyon szíven találtak”, mesélte az anyuka.

Végül úgy döntött, hogy elmegy a gyülekezetbe. Szombat reggel azonban nem érezte jól magát. A gyülekezet diakónusa eljött a gyerekekért. Mielőtt azonban elindultak, Lethabo az édesanyjához fordulva mondta: „Mama, kérlek, eljönnél-e mégis velünk? Miért maradsz mindig itthon? Csak indulj el. Ha velünk jössz, akkor majd a lelkipásztor imádkozik veled és te meggyógyulsz.”

Ezek a szavai mélyen megérintették az édesanyja szívét.

„A következő szombaton együtt elmegyünk az imaházba”, ígérte meg neki.

Így került ez az édesanya végül az iskolai gyülekezetbe.

„A fiam szereti Istent. Ez nagyon jó. Szerintem Isten őt használta fel arra, hogy világosságot hozzon az életünkbe.”

Négy hónap alatt ez a szombat volt az első, amikor nem érezte a reggeli hányingert. A fia is hallotta, amikor édesanyja erről bizonyágot tett.

„Isten imaválasza volt, hogy többé nem hánytál”, mondta a fiú.

„Köszönöm, kicsim. Ezentúl mindig el fogok járni ide”, felelte az édesanyja.

A 2015-ös évben a 13. szombati adományainktól támogatva megnyithattuk a botswanai „Keleti kapu” adventista általános iskolát.

Köszönjük, hogy adományaitokkal támogattátok az iskola felépítését, amelynek köszönhetően a kisfiú édesanyja eljött a gyülekezetbe.

„Hálás vagyok Istennek ezért az iskoláért. Szeretném, ha Isten biztosítana a számukra mindent, amire szükségük van.”

A történettel kapcsolatban

- Lethabot Letabónak ejtjük, a Gomolemót pedig Komolemónak.
- Nézzétek meg Lethabot és Gomolemót: bit.ly/Gomolemo-Masienyne
- A történettel kapcsolatos képeket a Facebookon nézhetitek meg: bit.ly/fb-mq

Missziós adatok

- A Kanye botswanai adventista kórház 168 férőhelyes; évente 40.000 fekvőbeteget és 108.000 járóbeteget tud ellátni. Ebben a kórházban évente 1.200 csecsemő születik.
- 1984-ben a botswanai egyházuniót két egyházterületre osztották – az Északi-Egyházterületre és a Déli-Egyházterületre.

2019. január 19./Mozambik

KILÉPNI A SÖTÉTSÉGBŐL

Atija Jamal Caminete, 57 éves

Atidzsa nyolc éves korában hallott először az adventista egyházzól, amikor a nagyanyjánál volt látogatóban. Atidzsa Nampuliban élt, Mozambik harmadik legnagyobb városában, ahol az emberek 80%-a moszlim; a nagyanyja viszont egy távoli faluban lakott.

A falusi gyülekezet vezetője egyszer megállította őt, amikor éppen a gyülekezet mellett ment el, és behívta. Ebéd után meghívta a lányt, maradjon ott az istentiszteleten, amelyre Atidzsa még ma is jól emlékszik. A lelkipásztor a Máté evangéliumának 24. fejezetéből beszélt arról, hogyan fogja majd Jézus feltámasztani a halottakat, amikor másodszor is eljön. Atidzse ifjú szívét ez gyengéden megérintette.

Egy hónappal korábban, Munacha, a négy éves kishúga vérszegénységben hunyt el.

A lelkipásztor beszédét hallgatva hitte, hogy egyszer találkozni fog a húgával.

Azóta 7 év telt el, és ő 15 évesen férjhez ment egy férfihoz, akit egy vasárnapot tisztelő keresztény otthonban neveltek, ő maga azonban szombatoként a Nampuliban levő adventista helyi gyülekezetbe járt.

Egyik szombaton a férje elfogadta Atidzsa meghívását és elment vele a gyülekezetbe. A szombatiskola kezdetén mindjárt azt énekelték: „Ha felharsan Isten kürtje...”. Atidzsa figyelmesen hallgatta az ének szövegét, és különösen arra a - közelében álló - hatéves kislányra figyelt fel, aki tiszta szívből, csengő hangon énekelte ezt az éneket.

„Ez engem ez akkor annyira meghatott, hogy szinte feltűnő változás zajlott le a szívemben.”

És ettől a naptól kezdve úgy döntött, hogy járni fog a gyülekezetbe.

Mozambikban él a hagyomány, hogy mielőtt valamilyen nagy döntést hoznának az emberek, előtte elbeszélgetnek róla az idősebb családtagokkal. Ezért Atidzsa és a férje meglátogatta Carmen nagynénit. Nála nőtt fel, a nagynéni azonban varázslással foglalkozott.

Carmen nagynéni meghallgatta Atidzsa kérését, hogy adventista lehessen, majd így válaszolt: „Menj és beszélj meg a dolgot az édesanyáddal”.

Atidzsa özvegy édesanyja ismét ilyen tanáccsal állt elő: „Nem én neveltelek. Menj, beszélj a nagybáccsival”.

Candido nagybácsi azonban nem akart beleegyezni, s azt mondta, hogy amennyiben mégis megkeresztelkedik, nem kívánja őt ismét látni.

Atidzsa megrettent e szavak hallatán, a szívében azonban továbbra is ott égett a vágy, hogy megkeresztelkedjen. Így, a férjével együtt, még aznap megkeresztelkedtek. A családjából senki sem volt jelen a keresztségen.

Időközben még az is történt, hogy Atidzsa fiút szült, Dionüszoszt, aki súlyos beteg lett. Atidzsa ellenben nem akarta őt a nagynénihez, sem más varázsló-féléhez vinni.

Egyik este beállított hozzájuk Candido nagybácsi, lándzsával a kezében. „Csak várom, hogy a gyerek meghaljon, s akkor ezzel a lándzsával fogom átszúrni a nyakad”, fenyegette.

Két nap múlva a gyerek már enni sem akart, és egyre gyengébb lett. Atidzsa és a férje kitartóan könyörgött Istenhez. Harmadik nap a fiú elkezdett szopni, a további kórházi kivizsgálások pedig kimutatták, hogy a gyerekekkel minden rendben lesz.

A nagybácsi, lándzsástól együtt, hazament.

„Láttuk, hogy a sátán legyőzetett. A fiunk annyira beteg volt, hogy már szinte haldoklott, de Isten kegyelméből túlélte.”

Ez az esemény csodálatba ejtette Atidzsa egyik nővérét, aki akkor eldöntötte, hogy ő is járni fog az imaházba. Egy év múlva már Atidzsa fivére és a másik nővére is megkeresztelkedett. Később Atidzsa édesanyja is szövetséget kötött Istennel, sőt még a nagynéni is.

„A keresztség alkalmával háromszor merítették vízbe”, mesélte Atidzsa.

Amikor először jött ki a vízből, érthetetlen szavakat kezdett kiabálni. A lelkipásztor ránézett és azt mondta: „Kereszteljük meg még egyszer”.

Amikor másodszor is kijött a vízből, érthetetlen szavak áradata ömlött belőle. A gonosz lélek csak a harmadik alámerítés után hagyta őt el.

Carmen nagynéni most a gyülekezet diakónusa. Candido nagybácsi, aki kijelentette, hogy ha megkeresztelkedik, akkor többé látni se akarja őt, miután a felesége megkeresztelkedett, eljött Atidzsa otthonába. Kifejezte előtte az óhaját, hogy megkeresztelkedjen. Egy évvel az után, hogy megkeresztelkedett, a nagybácsi elhunyt.

„Egész családom az életét Isten kezébe helyezte, s most mindnyájan az egyház tagjai. Áldom Istent az Ő nagy kegyelméért és szeretetéért. Egykor az egész család ellenem volt, azt állítva, hogy tévedek, hogy az adventista egyházhoz akarok csatlakozni, most meg már ők is ennek az egyháznak a tagjai.”

Atidzsa ma 57 éves, és aktívan tevékenykedik a lelkipásztorként szolgáló férje mellett. A férje Lazaro ugyanis elvégezte a prédikátoriskolát, és most Nampuliban dolgozik.

E negyedévi, 13. szombati adományaink támogatásával árvaház épül a Nampuliban, ahol HIV fertőzés miatt sok gyermek szülei elhunytak.

Köszönjük a missziós támogatást.

A történettel kapcsolatban

- Atidzsát megnézhetitek itt: bit.ly/Atija-Caminete
- A történettel kapcsolatos képek a Facebook oldalunkon láthatók: bit.ly/fb-mq.

Missziós adatok

- A Casa Publicadora do Indico, egy adventista kiadó Maputóban, Mozambik fővárosában.
- 1937-ben 1500 ember vett részt az első missziótáborban. Szégyellősek és gyanakvóak voltak, de hallgatták az üzenetet. Amikor azonban Webster megpróbálta lefényképezni őket, szétfutottak a környező bokrok közé. 1939-ben keresztelték meg az első megtérteket.

2019. január 26./Mozambik

MEGTALÁLNI A SZOMBATÜNNEPLŐ EGYHÁZAT

Ivaldo da Conceicao Nazare, 23 éves

Középiskolás korában Ivaldo lelkipásztor akart lenni. Katolikus katekézist tanult és másokat is erre tanított Nampuliban, amely 500 ezer lakóssal, Mozambik harmadik legnagyobb városa. Mozambik fővárosába, Maputóba akart költözni, hogy folytassa a papi tanulmányait.

Egyik vasárnap, összehasonlította a katekézist a Bibliával, mert a Tízparancsolatról tervezett beszélni. Akkor vette észre, hogy a Szentírás sok mindent másképp tanít.

Megkérdezte az idősebbik papot, de ő nem tudott mit válaszolni.

Ivaldo a papi iskolában megszervezett egy 30 diákból álló csoportot, a Biblia és az egyházi tanítások összehasonlítására. Erre már a püspök is reagált, aki ezt a kutatómunkát bűnnek nyilvánította, amit meg kell gyónniuk, különben kizárhatják őket az egyházból.

„A bűneinket mi Istennek fogjuk megvallani”, hangzott a papnövendékek válasza.

A püspök persze kizárta őket az egyházból.

Miután elolvasták a Bibliában, hogy az első keresztyének szombatot ünnepeltek, a diákoknak e csoportja elgondolkodott azon, hogy mit tehetnének, mivel Nampuliban senkit sem ismertek, aki szombatünnepelő lett volna. A csoport végül kettészakadt; egyik része egy evangéliumi egyházhoz csatlakozott, a másik része felvette az iszlám vallást.

Mivel Ivaldo szüleinek volt némi befolyásuk az egyháznál, kijárták, hogy Ivaldót visszavegyék az egyházba, de a papi iskolát már nem folytathatta.

Egyik vasárnap Ivaldo a szombatról beszélt, melyet követően egy asszony félrehívta és elmondta neki, hogy van Nampuliban egy egyház, amely a szombatot tartja ünnepnapnak.

Izgatottan jelentette a barátainak a hírt. Közülük azonban sokukat már nem érdekelte a dolog.

A rá következő szombaton Ivaldo és még három társa elmentek az adventista imaházba.

Öt hónappal később Ivaldo megkeresztelkedett. Amikor elmondta a szüleinek, mit határozott, az édesanyja azt felelte, hogy ő ezt már észrevette nála.

„Láttam, hogy megváltozott a viselkedésed. Egyre többet beszéltél a Bibliából”, mondta neki. Az apja nagyon mérges volt rá, azt mondta, hogy kitagadja. „Ha a következő szombaton elmész az adventista egyházhoz, kidobom a dolgaidat a házból”, fenyegette az apja.

Mindezek ellenére Ivaldo a következő szombaton is elment a gyülekezetbe. Az apja ki is dobta őt. A felesége azonban valahogy csak meggyőzte, hogy nyugodjon le és fogadja vissza Ivaldot a házba.

Az apa semmiben sem akarta támogatni a fiút. Még a tanulmányait se akarta tovább fizetni.

„Fél parát se akarok többé rád költeni, kivéve, ha koporsót kell majd vennem neked”, mondta.

Ivaldo azonban kapott enni az édesanyjától, a hívők pedig fizették az iskolát és a többi költségeit.

Látva, hogy Ivaldo szépen halad előre, az apja még jobban feldühödött. A szomszédoknak azt mesélte, hogy a fia AIDS-es.

„Az emberek elkezdték őt kerülni. Még a gyerekeiknek is megtiltották, hogy beszélgessenek velem.” Ekkor elhatározta, hogy elmegy a nagyanyjához.

Egy évig élt a nagyanyjánál, s akkor üzenetet kapott az édesapjától, amelyben arra kérte, hogy bocsásson meg neki és béküljön ki vele. Majd megkérte, hogy jöjjön haza.

Az édesapja igyekezett támogatni Ivaldót abba, hogy beiratkozzon az egyetemre. Az előadások azonban szombaton is folytak. Az apa ezután munkaügyi interjú szervezett a számára egy kormányhivatalban, de a munkainterjú szombatra volt ütemezve.

Az apja haragudott. „Valóban nem értem, hogy mit akarsz elérni az életben. Igyekszek neked segíteni, te meg sok jó alkalmat eljátszol a szombat miatt. Ne várd, hogy ezentúl is támogassalak”, mondta neki.

Ivaldo újságíróként próbált érvényesülni, a keresetével pedig az újságírói tanfolyamot pénzelte. Dolgozott még néhány rádió és tévé-

társaságnak, de állandó munkát sehol nem kapott, természetesen a szombat miatt.

Ivaldo azonban nem csügged. Ivaldo már tíz fiatal elvezetett az adventista egyházba. Rajtuk kívül még a három öccse is elkezdett járni a gyülekezetbe. Időközben az édesanyjuk is csatlakozni kíván hozzájuk, habár a férje válással fenyegeti.

„Imádkozok édesanyámért és remélem, hogy egyszer majd ő is adventista keresztény lesz. Azért is imádkozom, hogy apa megengedje a többi családtagnak, hogy eljárjon az imaházba.”

E negyedévi 13. szombati adományaink támogatásával árvaház épül Nampuliban, Ivaldo szülővárosában, ahol HÍV fertőzés miatt sok gyermek szülei elhunytak.

Köszönjük missziós adományaitokat.

A történettel kapcsolatban

- Ivaldót itt nézhetitek meg: bit.ly/Ivaldo-Nazare
- A történettel kapcsolatos képeket a Facebook oldalunkon találjátok: bit.ly/fb-mq

Tények röviden

- Mozambik partja mentén sok a korallzátony, és több mint 1.200 halfajtat ismertek fel.
- Mozambikban 147 repülőtér létezik, közülük azonban csak 22 repülőtér aszfaltozott.

2019. február 2./Mozambik

BIBLIÁVAL FELFEGYVERKEZVE

Moises Francisco Pelembe, 32 éves

Moises elment katonának, mivel nem igazán volt jó tanuló. Az apja úgy érezte, hogy a hadsereg segítene neki, hogy lemondjon az alkohol és a kábítószeres használatáról. Röviddel a hadseregbe való megérkezése után a katonai kávézóban Moises megismerkedett egy Alfredo nevű adventista katonával.

„Meglépett az életmódja. Az ételét is megosztotta velem.”

Alfredo ügyelt arra, hogy mit eszik, és nem volt hajlandó megenni a halat, amit tisztátalannak tartott. Moises gyorsan rájött, hogy Alfredo táplálkozási szokásai azt jelentik, hogy több étel marad neki.

„Minden alkalommal, amikor olyan halételt kaptunk, amilyent ő nem fogyasztott, leültem mellé, tudva, hogy nekem fogja adni. Jó volt hozzám.”

Két hét elteltével Moisest áthelyezték a katonai rendőrségi kiképzése és a szakmai előkészítése miatt. A kollégium hálóteremben egy olyan katona mellet kapott helyet, aki a Bibliát az ágyán tartotta. Amikor felébredt, a Bibliát látta. Lefekvéskor ismét a Bibliát látta. Ez eléggé zavarta. Úgy vélte, hogy a Biblia csak a lelkipásztoroknak és az idős embereknek való, nem olyan fiataloknak, mint a katona.

Egy nap Moises megkérdezte a katonát, hogy miért tart Bibliát.

„Keresztény vagyok”, felelte a katona.

„Hiszel Istenben?”, kérdezte Moises.

A katona igenlő választ adott, majd idézett egy verset a Bibliából: „Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” (Ján. 3,16)

Moises kölcsönkérte a katona Bibliáját. A Biblia olvasása közben elkezdett hinni. Ezt az édesapja lelkesen vette tudomásul. Örömeiben vett neki ajándékba egy Bibliát.

Amikor a kiképzés véget ért, Moises katonai rendőrként tért vissza szolgálatra az egységéhez. Ott az egyik katona meglátta Moisest, ahogy a Bibliát olvassa, és így szólt: „Tudom, hogy van egy egész csoport katona, amely olvassa a Bibliát, és esténként 6 óraker szokat összejönni. Bevezetlek a csoportba, ha akarsz.”

Aznap este Moises elment a katonával a bibliatanulmányozó csoportba. Moises meglepődve szemlélte őket, ezért a barátja hozzátette: „Van még egy bibliatanulmányozó csoport. Én ugyan nem kedvelem őket, de ha akarsz, elvezethetlek hozzájuk.”

„És miért nem kedveled őket”, kérdezte Moises.

„Gyakran kritizálják az én egyházamat”, válaszolta a katonatársa.

Másnap este Moises csatlakozott ehhez a másik bibliatanulmányozó csoporthoz. Meglepődve hallgatta, hogy a csoport vezetője az

Alfredóval való tanulmányozás után keresztelkedett meg. Arról az Alfredóról volt szó, aki az étkezõben megosztotta vele a táplálékát.

Aznap este Malakiás próféta könyvébõl idézett szövegrészt tanulmányozták: „Avagy az ember csalhatja-e az Istent? Ti mégis csaltatok engem. És azt mondjátok: Mivel csalunk téged? A tizeddel és az áldozni valóval.” (Mal. 3,8)

Moises azelõtt még soha nem adott tizedet, de ezeket a bibliaverseket most jól megjegyezte. A következõ este ismét elment a tanulmányozásra, amikor is megismerkedett a szombattal, az Úr szent napjával. Aznap este, miután ágyba bújt, erõt vett rajta a sírás. A mellette fekvõ katona észrevette, ezért megkérdezte: „Ki vert meg? Majd te meg én ellátjuk a bajukat!”

A katona azonban nem tudta, hogy Moises nem azért sírt, mert valaki megverte, hanem azért, mert az Úr Igéje nagy hatást tett rá.

A következõ szombaton csatlakozott új barátaihoz, és 14 km-t gyalogolva eljutottak a legközelebbi imaházig. A gyülekezetben – most elsõ alkalommal – betette a tizedét a kosárba. Ettõl kezdve minden szombaton ott volt a gyülekezetben, és nemsokára meg is keresztelkedett. Ekkor 22 éves volt, és két éve katona.

Amikor kiszolgált a katonaságot, Moises egy ideig a rendõrségnél szolgált, de a szombat miatt aztán felmondott. Ekkor valami újra vállalkozott: háztól házig járva könyvevangélistaként kezdte terjeszteni a könyveinket, közben pedig beiratkozott a mozambiki adventista egyetemre.

Moises ma 32 éves és harmadéves teológiai hallgató. „Apa azért küldött katonának, hogy megváltozzon a viselkedésem. Ám látom, hogy Istennek még nagyobb tervei voltak velem. Isten azt tervezte, hogy keresztyén legyek.”

E negyedév 13. szombati adományainak egy részével éppen annak az adventista egyetemnek a kibõvítését támogatjuk, ahol Moises is tanul. A pénzbõl még Bibliákat vásárolunk olyan mozambiki gyerekeknek, akiknek a szülei nem tudják megvenni számukra a Bibliát.

Köszönjük, hogy adományaitokkal támogatjátok a Keresztyén Adventista Egyház misszióját.

A történettel kapcsolatban

- A Moises név portugál nyelvű változata a magyar Mózes névnek. Mozambikban a lakosság nagy része portugál nyelven beszél.
- Moisest megtekinthetitek a következő linken: bit.ly/Moises-Pelembé
- A történettel kapcsolatos képek a Facebook oldalunkon találhatóak: bit.ly/fb-mq

Rövid tények

- Maputóban, Mozambik fővárosában sok az akácfa, főleg a sugárút mentén, ezért az akácfa városának is nevezik.
- Az ország belsejében a lakosság főleg manióka gyökérrel táplálkozik, amelyet meg tudnak főzni, szárítani vagy őrölni.
- Mozambikban az írástudás foka elég alacsony. A legújabb statisztikai adatok szerint a felnőttek között írástudás 54%-os.

2019. február 9./Sao Tomé és Príncipe

AGGASZTÓ ÁLMOK

Antonio Jose Abreu, 45 éves

Antonio élete egy nagy káosz volt. Rövid időn belül feleségül vette az első lányt, akivel barátkozott, majd szerelmi kapcsolata volt egy másik asszonnyal, közben elvesztette vámhivatalnoki állását Sao Tomé városban, Afrika nyugati partjainál levő Sao Tomé és Príncipe szigeteki államban.

Eltelt egy év. A sörgyárban kezdett dolgozni, megpróbált kibékülni a feleségével, de ő elutasította, tehát elváltak.

Ezt követően meghalt az édesapja.

Antonio egyre többször leitta magát. Beköltözött egy Alsina nevű nőhöz és vele élt. Idővel született két fiuk és egy lányuk.

„Nagyon komplikált volt az életem. Iszákoskodtam. Nem maradt elég pénz a család számára.”

Életét még jobban komplikálta az, hogy különös álmai voltak, amelyeket nem értett. Sao Tomé és Príncipe államban az emberek nagyon hisznek az álmoknak.

Az árvízről szóló álom, a hiedelem szerint, azt jelentette, hogy valami baj közeleg. Egy helyi körtefával álmodni azt jelentette, hogy egy családtag meghal. Antonio nem árvízzel és gyümölcsfával álmodott; azt álmodta, hogy hátizsákkal a hátán két lépcsősor előtt állt – az egyik lépcsősor széles volt, a másik keskeny. A hátizsákkal csupán a széles lépcsőn tudott volna felmenni.

Aztán megint álmodott. Ebben az álomban egy ajtó felé indult, amikor hirtelen egy nő sziklát tett elébe. Antonio ezt a sziklát nem tudta elhúzni, de látta, hogy egy keskeny nyíláson át be tud menni. Belépve a nyílásba, egy barlangi medence előtt találta magát. Látta, hogy valaki a víz felé mutat.

Minden álma után zavartan ébredt. Habár nem értette az álmokat, úgy tűnt azonban, hogy Isten akart valamit közölni vele.

Antonio egyszer a sörfőzde tulajdonosának otthonában dolgozott, amikor az egyik szomszéd meghívta őt egy evangéliumi előadásra, amelyet a helyi adventista imaházban tartottak.

Este meglepődött, amikor a lelkész felolvasta a bibliaverseket, amelyek Jézus szavait idézték: „Menjetek be a szoros kapun. Mert tágas az a kapu és széles az az út, amely a veszedelemre visz, és sokan vannak, akik azon járnak. Mert szoros az a kapu és keskeny az az út, amely az életre visz, és kevesen vannak, akik megtalálják azt.” (Mát. 7,13-14)

A következő este ismét eljött az előadásra, hogy még többet megtudjon.

„Továbbra is eljártam az előadásokra. Tudom, hogy álomban minden féleképpen megpróbáltam átjutni a hasadékon. Rájöttem, hogy el kell távolítanom mindent, ami megakadályoz, hogy felmenjek a keskeny lépcsőn.” Rájött, hogy a hátizsák az életterhet jelenti, amely akadályozza a haladásban. A vizes medence a keresztséget ábrázolta.

„Hogy megkeresztelkedhesek, el kellett vetnem mindent, ami visszatartott az életemben.”

A bibliai előadások után, Antonio és a felesége megkeresztelkedtek és hivatalosan is megesküdtek.

Antonio ma 45 éves és pénztárosként dolgozik egy kisebb ácsműhelyben. A gyülekezetben diakónusként szolgál, ez ugyanaz a gyülekezet, ahol az evangéliumi sorozatot végighallgatta.

Antonio élete többé nem komplikált.

„Örülök, és egyben hálás vagyok Istennek mindazért, amit kaptunk tőle.

E negyedév 13. szombati adományainak egy részét a kábítószer- és alkoholfüggők rehabilitációs központjának felépítésére fogják felhasználni, amely egy hatásközpont lesz olyan emberek számára, mint Antonio, akiket az alkoholfüggőséggel kapcsolatos tapasztalatokon segíti majd keresztül.

Köszönjük, hogy a missziós törekvéseinket adományaitokkal is támogatjátok.

A történettel kapcsolatban

- Tekintsétek meg Antoniót: bit.ly/Antonio-Abreu
- A történettel kapcsolatos képeket a Facebook oldalunkon találjátok: bit.ly/fb-mq

Rövid tények

- Sao Tomé és Príncipe két vulkáni szigetből áll, a Guineai-öbölben, Afrika nyugati partjánál. Ez a kontinens egyik legkisebb állama. Sao Tomé hatszor nagyobb, mint a Príncipe sziget.
- A Sao Tomé-szigetet a portugál tengerészek fedezték fel, Szent Tamás után nevezték el, mivel a szent napján léptek a szigetre.
- A kakaó a legfontosabb *növény*, amely ebben az országban nő. Az országból irányuló kivitel mintegy 95% -a kakaó. Más, külföldre szállított növénykultúrák: a kapor, a pálmamag és a kávé.
- São Tomé és Príncipe konyhája trópusi gyökérnövényeken, zöld banánokon és halakon alapul. A zöldségek főleg a piros pálmaolajban elkészített, őshonos, *zöld növényféléből* állnak.

2019. február 16./ Sao Tomé és Príncipe

A TÖBBNEJŰ FÉRFI

Carlos Freitas, 48 éves

Carlosnak három felesége volt Sao Tomében, Sao Tomé és Príncipe szigetének fővárosában, az afrikai partoktól nyugatra. A hét fiútestvérével együtt a nagymama otthonában nőttek fel, aki adventista hívő volt. Amikor azonban a nagymama meghalt, mindnyájan elmaradtak.

21 éves korában Carlos együtt élt Edittel, de nem esküdtek meg, közben lányuk született.

Jöttek a családi viták. A szigeti szokások szerint a kislányoknak kifúrták a fülét és függőt tettek nekik, amelyek állítólag megvédik a lányokat a gonosztól. Habár Carlos nem járt imaházba, ellenezte ezt a hagyományt, és megkérte Editet, ne tegyenek a kislánynak függőt a fülébe.

Heves vitáik miatt, Edit meg sem mondta Carlosnak, hogy megkeresztelték a kislányt. Amikor Carlos erről mégis tudomást szerzett, elhagyta őt és Máriaához költözött.

Edit azonban nem akart egykönnyen lemondani Carlosról. Gyakran felhívta a telefonon.

„Így azt lehet mondani, hogy két feleségem volt.”

Akkor megismerkedett egy harmadik nővel, akivel szintén elkezdett találkozni. Aztán vele is élni kezdett és gyermekük született.

Carlosnak végül öt gyermeke volt az első feleségével, négy gyermeke a második feleségével és egy gyermeke a harmadikkal.

Mivel három családra kellett időt szentelnie, az első felesége, mivel elhagyatva érezte magát, elkezdett barátkozni egy adventista házaspárral. Elkezdett velük járni az imaházba és aztán meg is keresztelkedett.

Közben Carlos az „Amerika hangja“ tévéállomásnak dolgozott, Isten pedig nem is érdekelte. Ellenben, elfogadta Edit egyik meghívását, amikor a két lányuk keresztsége volt.

Tizenéves lányaik a pódiumról elénekeltek egy éneket, amely miatt Carlos sírni kezdett. Eszébe jutott, hogy gyermekként eljár az ima-

házba, de elrejtette a könnyeit, hogy az emberek ne vegyék észre. E napot követően elkezdett járni a feleségével a gyülekezetbe.

Amikor a második felesége megtudta, hogy jár a gyülekezetbe, azzal vádolta, hogy el akarja őt hagyni.

„Az adventisták nem engedik a házasságon kívül élő pároknak, hogy együtt éljenek, tehát te azt tervezed, hogy megesküdsz Edittel.”

Carlos tagadta, hogy a házasság kedvéért jár a gyülekezetbe. „Az üdvösségem miatt járok oda. Neked is szükséged van az üdvösségre. Gyere velem a gyülekezetbe.”

Mária is elkezdett járni a gyülekezetbe. Carlos minden szombaton elment az első feleségéért és elvitte a gyülekezetbe, aztán elment a másikért, és őt is elvitte egy másik gyülekezetbe. Egyszer az egyik, másszor a másik feleségével maradt a gyülekezetben.

Akkoriban történt, hogy a harmadik felesége elhagyta, s elment egy másik emberrel. A helyzetük egyre jobban bonyolódott. Carlos azon törte a fejét, hogy melyik feleségével esküdjön meg.

A következő két hónapban minden szombaton böjtölt és imádkozott. Úgy érezte, hogy az első feleségével kell házasságot kötnie. Erről azonban a Bibliából szeretett volna meggyőződni. Egyszer felnyitotta a Bibliáját és így imádkozott: „Istenem, segíts, hogy megtaláljam a választ a te Igédben.” Ránézett a Bibliára, amely Malakiás próféta könyvének volt kinyitva. „És azt mondjátok: Miért? Azért, mert az Úr tett bizonyosságot közted és a te ifjúságod felesége közt, akit te megcsaltál, holott társad és szövetséges feleséged!” (Mal. 2,14)

A második feleségének nagyon rosszul esett Carlos döntése, hogy életét az első feleségének szenteli. Együtt sírtak, de aztán az asszonyka végül megértette. Carlos, 2013. december 29-én esküdött meg Edittel, majd nemsokára rá meg is keresztelkedtek.

„Ekkor új életet kezdtem. Most új teremtes vagyok. Kész vagyok mindenütt bizonyosságot tenni arról, amit Isten tett értem.”

A 13. szombati adományaink egy részével a Sao Tomé-i imaház építését fogjuk támogatni. Köszönjük, hogy átadjátok missziós adományaitokat.

A történettel kapcsolatban

- Nézzétek meg Carlost: bit.ly/Carlos-Freitas.
- A történettel kapcsolatos képeket itt találjátok: bit.ly/fb-mq.
- A jövő szombaton még egy történetet olvashattok Carlosról.

Missziós adatok

- Az adventisták 1930-ban kezdték meg munkájukat São Tomé szigetén, a portugál könyvterjesztő, Hose Freire megérkezésével. 1938-ban misszionáriusként kezdte munkáját, és 1939 februárjában elvégezték az első keresztségeket.
- 1946-ban megnyitott egy általános iskolát. Capitolina Grave volt az első tanár. Az iskolát átlagosan körülbelül 250 tanuló látogatta. Ezt az iskolát a hatóságok 1975-ös határozata alapján zárták be.
- Kezdetben az egyházi missziómunka az Angolai Unió irányítása alatt állt, azonban most közvetlenül kapcsolódik a Dél-afrikai – Indiai-óceáni Divízióhoz.

2019. február 23./Sao Tomé és Príncipe

MINDENT KOCKÁRA TENNI A SZOMBATÉRT

Carlos Freitas, 48 éves

A keresztség után Carlos elmondta a főnökének, hogy már nem tud dolgozni szombaton. A főnök, egy amerikai állampolgár, fürkésző szemmel nézett Carlosra, és azt mondta: „A szombat ószövetségi törvény. A keresztények az Újszövetséget követik.”

Carlos hazament, és feljegyezte azokat a verseket, amelyekben az újszövetség említi a szombatot. Másnap átadta a listát a főnökének, és így szólt: „A szombatot sok helyen említi az Újszövetség, tehát meg kell tartani.”

„Ez a végső döntésed”, kérdezte a főnök.

„Igen, úgy döntöttem, hogy megtartom a szombatot, mert minden más bűn lenne.”

Kezet nyújtott neki, és azt mondta: „Ez az első alkalom, hogy valaki munkahelyen felveti nekem a szombatkérdést.”

Eddig tartott a beszélgetésük. A főnök soha többé nem követelte Carlostól, hogy dolgozzon szombaton.

Egy idő elteltével a főnöke munkahelyet váltott.

Carlos, tíz gyermek édesapja, villanszerelőként dolgozott az „Amerika hangja” tévéállomáson. Egyik feladata az volt, hogy kirakodja az üzemanyagot a tartályhajóról, amelyre a televíziós műsorszóró tápegységeinek zavartalan működéséhez volt szükség.

A hajó mindig csütörtökön érkezett, Carlos és néhány kollégája gyorsan dolgozott és ezt a munkát péntekre általában befejezték.

S egyszer az történt, hogy a hajó pénteken érkezett meg.

Carlos nem panaszkodott az új főnökének, aki Sao Tomé-i állampolgár volt, és vasárnap járt templomba, hanem elment a menedzserhez, aki viszont amerikai állampolgár volt. A menedzser gyorsan visszautasította Carlos kérelmét, hogy pénteken 17.30-kor letegye a munkát.

„De kötelezettségem van Isten iránt”, mondta neki Carlos.

„Az a te bajod”, válaszolta a menedzsere.

Carlos elment a mosdóba, ahol pár nyugodt perc alatt imában Istenhez fordult. Sao Tomé városban nem volt könnyű munkát találni.

„Mi lesz a családommal? Mit fogok nekik mondani?” Nem akarta, hogy felmondjanak neki, de még ennél is jobban Istent akarta dicsőíteni. Elhatározta, hogy 17:30-ig fog dolgozni, aztán hazamegy.

Valamivel 17:30 előtt a víz behatolt a hajó gépházába. Carlos és a társai igyekeztek szanálni a hibát. Annak ellenére, hogy mindent megtettek, a helyzet egyre nehezebb lett. Végül az emberek elhagyták a hajót, és átmentek a szárazföldre, ahol a menedzser várta őket.

„A helyzet nagyon rossz. Úgy tűnik, ezen a hétvégén már nem tudjuk kirakodni az üzemanyagot”, mondta Carlos egyik kollégája.

A menedzser egy szót se szólt. Carlos pedig elment haza szombatot kezdeni.

Az egész hétvégén félt a menedzserrel való hétfői találkozástól. Főleg a miatt aggódott, hogy őt fogják vádolni a víz behatolásáért a gépházba.

Hétfőn a menedzsere egy szót se szólt neki. Kedden és szerdán is hallgatott. Eltelt az egész hét és ő semmit nem szólt.

Akkor Carlos egyik kollégája elárult valamit: „Tudod te, mit mondott a menedzser a hajóról? Azt mondta, hogy ami a hajóval történt, abban Isten keze volt.”

Carlos nem tudott hinni a fülének. Otthon a feleségével hálát adtak Istennek, amiért segített neki megtartani a munkahelyet.

Néhány nappal később Carlos másik kollégája több részletet is elmondott a hétvégi eseményekkel kapcsolatban. Azt tervezte, hogy 17:30 előtt titokban hazaküldi Carlos, de nem tudta megtenni, mert a gépház víz alá került, még mielőtt közölte volna vele a döntését. Szombaton, ez esemény következményeként senki nem dolgozott.

Carlos nem tudta, hogy a biztonsági őr egy ideig megfigyelte őt, és arra gondolt, mi történne, ha megtartaná a Szombattal kapcsolatos meggyőződését.

Amikor az őr meglátta, hogy Isten beavatkozott a hajóügybe, azt mondta Carlosnak: „A te Istened nagyon jó!”

Ezt követően ez az ember elkezdett járni az adventista egyházhoz. Carlosnak soha többé nem volt problémája a szabad szombattal.

„Isten jó mindazokhoz, akik hisznek benne. Megoldhatatlannak tűnő problémáim voltak. És akkor a személyes közreműködésem nélkül minden megoldódott”, meséli Carlos.

„Az én országomban sokan nem ismerik a szombatról szóló igazságot. A 200 ezer fős népesség fele római katolikus. A keresztény adventista egyházban 8 ezer hívő szolgálja Istent 13 imaházban és 56 csoportban.”

Carlos szeret bizonyosságot tenni a szombattal kapcsolatos tapasztalatról. „Ez nekem most kötelességem. Szeretnék bizonyosságot tenni másoknak arról, amit a Bibliában találtam. A vágyam az, hogy hirdessem Isten Szavát.”

A 13. szombati adományaink egy részével a Sao Tome-i imaház építését fogjuk támogatni. Köszönjük, hogy adományaitokkal támogatjátok a Keresztény Adventista Egyház misszióját.

A történettel kapcsolatban

- Nézzétek meg a Carlosról készült videót: bit.ly/Carlos-Freitas.
- A történettel kapcsolatos képek a Facebook oldalunkon vannak: bit.ly/fb-mq.
- Carlosról már a múlt heti hírekben is hallottunk.

2019. március 2./Sao Tomé és Príncipe

ELESNI JÉZUSÉRT

Constancio Triste Afonso, 51 éves

Constancio, mielőtt Jézust befogadta volna az életében, alkohol hatása alatt két méter magasból fejre esett.

Constancio, a földművelő és két kisgyerek apja, izgatott volt, amikor egy csoport adventista jött táborozni a Sao Tomé és Príncipe szigeti, hegyi falujába. Figyelte, majd még közelebből szemügyre vette őket, amikor a csoportból egy asszony megkérdezte: „Talán észrevette, hogy valamelyest különbözünk másoktól?” Constancio észrevette, hogy az adventisták nem isznak, és nem dohányoznak.

Amikor a táborozók hazamentek, Constancio még többet szeretett volna tudni az adventistákról. A helyi gyülekezet egyik hívőjével elkezdte tanulmányozni a Bibliát. Nemsokára kérte a lelkipásztort, hogy megkeresztelkedessen.

„Először életedet Isten kezébe kell tenned, mert egyedül Ő segíthet neked a dohányzással és az alkoholfogyasztással kapcsolatos gondjaid megoldásában”, válaszolta a lelkipásztor.

Egy rövidebb időn belül Constancio megoldotta az említett gondjait és megkeresztelkedett.

Hat hónappal később visszatért régi életmódjához. A felesége haragudott, habár nem volt keresztelt tag, szeretete a férjben azt a jó irányban megváltozott embert.

Ezért megfeddte: „Az adventisták nem tesznek ilyet, neked se kellene”.

Nem engedte, hogy a közös ágyukban aludjon, amíg ismét le nem mond a dohányról és az alkoholoról.

Constanciónak ez persze nem tetszett, ezért elkezdte behatóbban tanulmányozni a Bibliát, hogy jobban megismerje a keresztényi életmódot. Bibliatanulmányozás közben ráakadt erre a szövegre: „Miért adtok pénzt azért, ami nem kenyér, és gyűjtött kincseteket azért, ami meg nem elégíthet? Hallgassatok, hallgassatok reám, hogy jót egyetek, és gyönyörködjék lelketek kövérségben.” (Ésa. 55,2)

Constancio így gondolkodott: „Miért is költök én arra, ami nem kenyér, és mégis elégedetlen vagyok?”

Néhány hetet imádkozott, hogy segítsen neki Isten legyőzni a függőségét. De annak ellenére, hogy imádkozott, továbbra is megvette a cigarettát és a szeszesitalt.

Egyik este, részegen, felmászott a létrán, hogy bemenjen a házukba. Mint sok más falusi, ők is egy hagyományos faházban laktak, amely fából készült oszlopokon állt. A felesége, a hétéves fiú és a négyéves lánya már aludt.

Néhány perc elteltével, ahogy ott forgolódott az ágyában, eszébe jutott, hogy nem mosott lábat mielőtt lefeküdt az ágyba, pedig sáros volt a lába, mivel aznap eső esett. Kijött a ház előtti fapadlóra. Amikor azonban lehajolt, hogy megmossa a lábát, elvesztette az egyensúlyát, és lebukott a földre, és csak néhány centire volt a feje a nagy kőtől. A kutyájuk elkezdett vonítani. A felesége és a gyerekek felébredtek és kimentek megnézni, hogy mi van a kutyával. Akkor látták, hogy Constancio a földön fekszik.

A felesége gyorsan szólt a szomszédoknak.

Nemsokára már egy egész csoport ember állt Constancio körül, mert rájöttek, hogy fentről esett le. Azt mondták, hogy a gonosz lelkek lökték le.

Hirtelen kavarodás keletkezett az emberek között, mert többen azt hitték, hogy most az ördög az ő falujukban van. Beszélgettek arról, hogyan védhetik meg magukat.

Úgy döntöttek, hogy Constanciót először is meg kell mosni. Mivel nem volt vizük, úgy döntöttek, hogy egymás kezébe vizelnek, és az összegyűjtött folyadékot rálötykölik. Amikor elkészültek, több ember segített neki felmászni a házába.

Másnap reggel néhányan meghívták Constanciót italozni. Megdörzsölte a fejét, ahol még mindig nagyon fájt neki, majd azt felelte: „Nem iszom, és nem dohányzom többé.”

Soha többé nem is tette.

„Többé nem éreztem vágyat arra, hogy igyak és dohányozzak. Ez volt a válasz az imámra.” Mondta egy interjú alkalmával a helyi adventista gyülekezetben, ahol most gyülekezeti vén. Ma már a helyi lakosság egyharmada keresztelt adventista hívő. A szombati istentiszteletre néha százhuszan is összejönnek. Köztük van Constancio felesége és két gyermeke, öt hajdani alkoholistá barátja, akik Constancio munkája révén váltak keresztényekké.

„Elmesélem nekik életem történetét, hogy másoknak is segítsen, akik hasonló megpróbáltatásokon mennek keresztül. A faluban sokan iszákoskodnak, és szégyellik, ezért nem jönnek a gyülekezetbe. Azt mondom nekik: „Olyan voltam, mint ti. Isten segítségével ti is leszokhattok a szeszitalról”.

A negyedév 13. szombati adományainak egy részéve egy rehabilitációs központ felépítését támogatjuk, a kábítószerről és az alkoholoról leszoktatott személyek rehabilitációjáért, Sao Toméban.

Köszönjük, hogy adományaitokkal támogatjátok a Keresztény Adventista Egyház misszióját.

A történettel kapcsolatban

- Constanciót itt nézhetitek meg: bit.ly/Constancio-Afonso-2.
- A történettel kapcsolatos képekért látogassatok el a Facebook oldalunkra: bit.ly/fb-mq.

Rövid tények

- Afrikában a Seychelle-szigeteken kívül Sao Tomé és Príncipe szigeteken **él a legkevesebb ember**.
- Ezekon a szigeteken a leggyakoribb és legveszélyesebb betegség a mocsárláz (malária).

GONDOK A SERTÉSHÚSSAL

Gilson Neto, 29 éves

A szomszédok révén szereztem tudomást a Keresztény Adventista Egyházról, amikor 17 **éves voltam**. Nem igazán érdekelt a vallásuk, mivel én szerettem a sertéshúst, az adventisták viszont nem fogyasztják.

Akkoriban történt, hogy valaki meghívott egy evangéliumi sorozatra, amit Sao Tomé és Príncipe szigetek, Sao Tomé nevű fővárosának másik szélén tartottak. Minden este eljártam az előadásokra, a címemet is meghagytam, hogy még más értesítéseket is küldhessenek.

Röviddel azután, a szomszéd azt mondta nekem, hogy a gyülekezete kapott egy – az én nevemmel aláírt – cédulát, és ha több információt szeretnék kapni, szombaton vele együtt elmehetek az imaházba.

Meglepődve kérdeztem tőle: „Hogyan került az én nevemet tartalmazó cédula a te gyülekezetedbe, amikor azt a város másik szélén töltöttem ki?”

Nem mentem vele a templomba, mert dolgoznom kellett. Építőmunkásként dolgoztam.

Amikor a szomszédom látta, hogy nem fogok elmenni az imaházba, azt javasolta, hogy esténként tanulmányozzuk együtt a Bibliát. Néhány hét elteltével eldöntöttem, hogy kihagyok egy munkanapot és elmegyek a gyülekezetbe.

A gyülekezetben a szomszédok közül még sokan ott voltak, és lelkesen fogadtak.

A baj azonban ott kezdődött, hogy több szabad szombatom nem volt. Mivel nem kaphattam több szabad szombatot, amikor a szomszédok, akik a gyülekezetbe jártak, szombat reggelente látták, hogy elmegyek otthonról, mindig megkérdezték, hova megyek.

Egyik szombaton egy hosszabb, kerülőutat választottam a munkahely felé, hogy senki ne lásson. De mi történt? Ismét összehaláloztam egy hívővel, aki nem mulasztotta el megkérdezni, hogy hova igyekszem.

„Megyek nyiratkozni”, hazudtam neki.

Am egész nap bántott a lelkiismeret. Munkából hazafelé ismét ezen az úton indultam vissza, de megint összetalálkoztam néhány hívővel, akik éppen az istentiszteletről tartottak hazafelé.

„Te miért nem voltál ma a gyülekezetbe”, kérdezték.

Bevallottam nekik, hogy dolgoznom kellett.

Ettől a naptól kezdve eldöntöttem, hogy nem fogok többé szombaton dolgozni. Hamarosan el is vesztettem az állásomat. A családban senki sem volt adventista. A szüleim haragudtak, amiért munka nélkül maradtam. Édesanyám olyan ételeket főzött, amelyekből nem ehettem. Mindenbe, amit csak főzött, sertéshúst rakott: a rizsbe, a levesbe, a köretekbe.

Én ugyan szerettem a sertéshúst, de kitartoán elutasítottam, hogy megegyem. Sokszor éhes gyomorral feküdtem le aludni.

„Miért olyan egyházhoz jársz, ahol nem esznek disznóhúst?”, kérdezte az anyja.

„Miért nem mész szombaton dolgozni?”, faggatta az apja.

A hét testvérem csendben követte, hogy milyen gondjaim vannak.

Kilenc hónappal később megkeresztelkedtem. A lelkipásztor megszervezte a gyülekezetben az új hívők istentiszteletét. Egy asszony akkor kijelentette, hogy a lelki szenvedéseink is azonnal elkezdődnek, a döntés miatt, amelyet meghoztunk. Akkor azt gondoltam: „Ez nem lehet igaz, nekem már a nélkül is éppen elég kihívással kell szembenéznem.”

Az asszony azonban igazat szólt. Amikor elmondtam a szüleimnek, hogy megkeresztelkedtem, kidobtak otthonról. Sírtam, mert nem tudtam hova mehetnék. A következő két hónapban úgy csináltam, hogy amikor a szüleim elaludtak, bementem a szobámba és lefeküdtem, de reggel, még mielőtt felkeltek, én már elhagytam a házat.

Az asszony, aki velem együtt keresztelkedett meg, adott nekem enni. Nap közben sétálgattam. Munka nem volt. Sírtam és kérleltem Istent: „Istenem, erősítsd a hitem. Segíts munkát találni.”

Egy idő után, egy tajvani mezőgazdasági vállalatnál kaptam munkát, egy projekten belül. A jövedelmemből a szüleimnek is juttattam. Ez segített a kapcsolataink javításában. Ekkor Isten nagyszerű csodát tett. A hét fivérem közül öten adventista keresztények lettek, és még két unokatestvérünk is. Ekkor a családban összesen már tíz adventista

keresztény volt. Sőt, édesapám is néhányszor eljött az istentiszteletre, még mielőtt szél érte és le nem nyomorodott.

Ma egy Sao Tomé-i iskolában dolgozok. Tanítom a gyerekeket, hogyan kell rendezni a kerteket, és gondozni a kerti növényeket.

Megnősültem. Beleszerettem annak az asszonynak a fiatal hűgába, aki a nehéz napjaimban enni adott. Született egy kislányunk, aki most egy éves.

A bibliai ígéret, amely engem a hit megtartására inspirál, megtalálható a Zsoltárookban: „Akik bíznak az Úrban, olyanok, mint a Sion hegye, amely meg nem inog, örökké megáll.” (Zsolt. 125,1)

Az a személy, aki Istenre támaszkodik, olyan lesz, mint a Sion hegy, és örökre megmarad. E negyedév 13. szombati adományainak egy részével hozzájárulunk ahhoz, hogy az egyik Sao Tomé-i iskola nagy előadótermet kapjon. Köszönjük a Keresztény Adventista Egyház Missziójának támogatására szánt adományaitok.

A történettel kapcsolatban

- Gilsont itt nézhetitek meg: bit.ly/Gilson-Neto
- A történettel kapcsolatos képek a Facebook oldalunkon találhatóak: bit.ly/fb-mq.

2019. március 16. / Sao Tomé és Príncipe

TITKA A BARÁTKOZÁS

Vitalina Mendes Moreira, 57 éves

Valami nem volt rendben, amikor Vitalina a második gyermekét készült megszülni Sao Tomében, a fővárosban. Nagyon vérzett; az orvosok meg tévesen más fajta vért ömlesztettek át a szervezetébe, mint amilyen az övé volt. A kisfiú egészségesen megszületett, Vitalinának viszont nagyon elfertőződött a lába. Hogy életben maradhasson, az orvosok az anyuka mindkét lábát levágták. Vitalina ekkor azonban mindössze 19 éves volt.

Kilenc hónappal később a férje elhagyta, és egy másik nővel állt össze.

Depressziós lett. Öngyilkosságra gondolt.

Akkoriban kezdett járni hozzá egy idősebb testvérnő látogatóba. Minden héten kimosta a ruhákat egy közeli patakban. Amikor a testvérnő orvosa, egészségügyi okok miatt megtiltotta neki, hogy a hideg vízben mosson, a testvérnő meghívott más hívőket, hogy legyenek a segítségére a mosásnál.

Vitalina hálás volt a segítségért, de egyben szégyellte is magát.

„Szégyelltem, mert még csak nem is voltam adventista. Sehogy nem értettem, mi okból kellene, hogy ők mossák ki a szennyesemet.”

Vitalina ezért nem adta nekik oda az összes ruhát kimosni, hanem eldugta a házban. Két héten át igyekezett meggyőzni a látogatóit arról, hogy nincs több szennyes ruhája.

A testvérnők nem hitték el neki, amit mondott, hanem átnézték az egész házat.

Találtak is a ház egyik sarkában egy nagy rakás szennyest, amit szépen kimostak.

Vitalina könyörgött Istenhez, hogy segítsen neki mindezt túlélni. Egy idő elteltével, kapott egy régi varrógépet, megtanult rajta dolgozni, és nemsokára már tudott ruhákat szabni-varrni.

Jól haladt a munkával. Idővel azonban született még öt gyermeke a férjétől, aki időnként meglátogatta. A férje ezután elhunyt.

A gyülekezetből az egyik testvérnő elbeszélgetett Vitalinával Istenről, őt azonban Isten nem igazán érdekelte. Nem kívánt változtatni a táplálkozási szokásain.

Akkoriban egy evangélista lelkipásztor kéthetes előadásorozatot tartott náluk.

„Eljárva ezekre az előadásokra jobban észrevettem, milyen csodálatos dolgokat művel Isten az életemben. Válaszolt imáimra, amikor arra kértem, hogy segítsen, hogy megtanuljak varrni és megkereshessem a mindennapi kenyerünket. Ez volt az egyik oka annak, amiért elfogadtam az Evangéliumot.”

Vitalina minden este ott volt az előadásokon és nemsokára megkeresztelkedett. Attól a vágytól vezérelve, hogy bizonyóságot tegyen az istenismeretéről, hirdette mindenkinek, aki csak hajlandó volt őt meghallgatni.

„Nézzétek. Isten munkálkodik értem és támogat abban, hogy dolgozhassak. Isten csodálatos, bíznotok kell Benne”, mondta mindazoknak, akik eljártak hozzá.

Élő bizonyágtevéseivel, Vitalina még hét embert vonzott Istenhez, akik elindultak vele a gyülekezetbe, amely 3 kilométerre volt az otthonától. Több héten át ő maga fizette ki számukra az autóbusz költségeit.

Ma mind a heten egyházunk keresztelt tagjai.

Vitalina még bibliatanulmányozásokat is szervezett a saját otthonában. Ebből a csoportból is, időközben hatan megkeresztelkedtek.

Bizonyágtevése révén, két gyermekét is beleértve, negyvenen csatlakoztak keresztiség útján az adventista egyházhoz. Az egyházvezetők most Vitalina kerületében terveznek imaházat építeni. Mivel nincs elég pénz a telekre, Vitalina felkínálta, hogy ideiglenesen az ő portáján építsék fel az imaházat.

Ezt a faépületet 2017-ben fejezték be és szentelték fel imaháznak.

„Nagyon boldoggá tesz az imaház látványa a házam mellett. De még jobban örülök a sok megtért léleknek”, vallja Vitalina a nappalijában levő heverőn ülve.

A Krisztushoz vezetés titka, szerinte az, hogy mindenkivel barátságos kapcsolatot kell fenntartani.

„Aligha vezethettek valakit Krisztushoz, ha nem ápoljátok vele a baráti kapcsolatot. Én összebarátkozok a környéken élő emberekkel, majd meghívom őket a gyülekezetbe.”

Kedvenc igehelye a Máté evangéliumának 6. fejeztében van, ahol Jézus szavait olvassuk: „Hanem keressétek először Istennek országát, és az ő igazságát; és ezek mind megadatnak néktek.” (Máté 6,33)

„Ez az igehely nagyon bátorít engem, mert azt mondja, hogy ha Istent teszem az első helyre, akkor minden szükséges dolgot megkapok tőle. Ez éppen így volt az én életemben.”

A 13. szombati adományainkkal ebben a negyedévben a Sao Tomé-i imaház felépítést támogatjuk, ahol a hívők egyelőre pincehelyiségekben és öreg házakban tartják az istentiszteleteiket.

Köszönjük adományaitokat.

A történettel kapcsolatban

- Nézzétek meg Vitalinát: bit.ly/Vitalina-Moreira
- A történettel kapcsolatos képeket a Facebook oldalon nézhetitek meg: bit.ly/fb-mq.

Rövid tények

- A legkisebb íbisz madár és az óriásbegónia is ebben a szigetországban található.

2019. március 23. / Angola

ANGOLA MEGTÉRÍTÉSE

Paulo Pinto, 25 éves

Paulo magára haragította az édesanyját, mivel ott hagyta a munkahelyét azért, hogy bizonyoságot tegyen a barátainak és a fegyenceknek. Paulo egy angolai adventista otthonban nőtt fel és állami iskolában tanult. A megkeresett pénzzel édesanyját és a tíz testvérét támogatta. A legidősebb fiúként felelősséget kellett vállalnia a családjáért, mivel édesapjuk meghalt tifuszlázban.

A 130.000 lakosú Benguela városban élt, az atlanti óceán partján, és másodéves egyetemi hallgató volt. Akkoriban került kórházba, ahol tifuszlázat állapítottak meg nála.

Két hónapig feküdt a kórházban testmarcangolóan magas lázzal. A helyi adventista hittestvérei imádkoztak érte, és kifizették a gyógyítását.

„Amikor kikerültem a kórházból elhatároztam, hogy változtatok az életemen.”

Amikor tehát kijött a kórházból, felmondta a tanítói állását az elemi iskolában és ott hagyta az egyetemet, amelyen tanult.

„Egyik intézménybe se mentem vissza, mert attól tartottam, hogy ott ismét visszatérek a régi életmódomhoz.”

Paulo azt tervezte, hogy a zimbabwei Solussi egyetemen teológiát tanul. Az egyetemre azonban nem volt pénze, ezért úgy döntött, hogy januárra halasztja a beiratkozást.

Paulo a következő 7 hónapot azzal töltötte, hogy bizonyoságot tett a barátainak és a foglyoknak. A rendőrségen dolgozó rokonai révén

engedélyt kapott arra, hogy velük együtt bemehessen a börtönbe, hogy látogathassa és beszélgethessen a fegyencekkel, ő és a helyi gyülekezet vénje, aki a börtönszolgálati munkát vezette.

Az egyik Benguela-i városi börtönben húszan megkeresztelkedtek. A családja sehogy nem értette és nem támogatta ezt az új életmódját. Paulónak nem volt bevétele, amivel támogatta volna a családját, és úgy vélték, hogy az egyetem elhagyásával elhagyta az ígéretes karrierjét.

Amikor Paulo januárban beiratkozott a Solussi egyetemre, éppen annyi pénze volt, hogy ki tudta fizetni az étkezést és az angolórákat. Ő különben csak portugál nyelven tudott (portugál a hivatalos nyelv – a fordító megjegyzése) és nagyon szeretett volna megtanulni angolul, hogy egyetemre járhasson.

Így imádkozott: „Ha segítesz befejezmem az egyetemet, akkor teljes munkaidővel fogok neked szolgálni. Megmutatom azoknak, akiknek szükségük van Krisztusra, miért is mentem el a Solussi egyetemre”.

Az egyetemen rájött, hogy még sok mindent meg kell tanulnia Istenről. És habár adventista családban nőtt fel, a 27 éves ország-pusztító polgárháború miatt azonban az istenismeret az emberek között nagyon szegényes volt.

„Nem sokat tudtunk mi Istenről és a Bibliáról. A teljes Bibliával én először csak az egyetemen találkoztam.”

Azt is megtudta, hogy Isten szereti az idegeneket. A külföldi egyetemi hallgatók különleges bánásmódban részesültek az egyetemen.

„Néha a professzorok meglátogatnak bennünket a szobáinkban és imádkoznak értünk és velünk. Néha olyan emberek, akiket nem is ismerünk, ingyen adnak nekünk ételt.”

Megértette, hogy az egyetem a Bibliában feljegyzett isteni parancsot teljesíti: „Mikor pedig földetek termését learatjátok: ne arasd le egészen a meződnek széleit, és az elhullott gabonafejeket fel ne szedd; a szegénynek és jövevénynek hagyd azokat. Én vagyok az Úr, a ti Istenetek.” (3Móz. 23,22)

Az egyik angolai rokona fizette számára egy ideig az egyetemet. Amikor meghalt, az egyik hittestvére befizetett neki egy szemesztert. Most pedig egy angolai asszony, akinek a fia már befejezte az egyetemet, fizeti a tanulmányait.

A Solussin Paulo megismerkedett más angolai, zambiai, ugandai és fülöp-szigeteki egyetemistákkal. Egy csoportjuk azt tervezi, hogy a missziós tervvel összhangban, az érettségi után Angolában egy ideig majd evangéliumi munkát végez. Paulo azt szeretné, hogy a családja is megismerje ezeket a csodálatos igazságokat Istenről.

Arra kér bennünket, hogy imádkozzunk Angoláért, amelynek 26 millió lakosa van, s ebből 448.554 az adventista hívők száma.

„Nem akarunk mi mindenkit megtéríteni”, mondja Paulo.

A Szentírásban ezt olvassuk: „És az Isten országának ez az evangéliuma hirdettetik majd az egész világon, bizonyosságul minden népnek; és akkor jő el a vég“ (Máté 24,14).

„Bizonyosságul kell hirdetnünk az evangéliumot, hogy az emberek megismerjék Jézust, és hogy Ő ismét eljöhessen”.

A 2015-ös év 13. szombati adományaival éppen a Solussi egyetem kibővítését támogattuk. A menza most kétszer annyi diákot tud egyszerre étkeztetni.

Köszönjük missziós adományaitokat, amely az adventista intézményeket, amilyen ez is, támogatja abban, hogy fiatalokat fogadjanak, akik Krisztus közeli eljövételét fogják hirdetni.

A történettel kapcsolatban

- Nézzétek meg a Paulról készült felvételt: bit.ly/Paulo-Pinto
- A képeket a Facebook oldalunkon találjátok meg: bit.ly/fb-mq.

Missziós adatok

- Az angolai Keresztény Adventista Egyház az Északkeleti és a Délnyugati Misszióra osztódik. Angolában 3.536 gyülekezet és 448.554 hívő van.
- Angolának 26 millió lakosa van, tehát 1 adventista hívőre 58 lakós jut.
- Angolában három egészségügyi intézményünk van:
  - az északkeleti fogorvosi rendelő,
  - Bongo missziós kórház,
  - Kikuko beteggondozó, délnyugaton.
- Az adventista egyháznak van még egy irodalmi központja, egy könyvkiadója és működik a Biblia Levelező Iskola.

TIZENHARMADIK SZOMBATI PROGRAM

Kezdő ének	„Az áldott égi szó vezet” (Keresztény himnuszok, 188)
Köszöntő szavak	A szombatiskola vezetőjétől
Ima	
Témánk	„Ördögűzés”
Az adományok begyűjtése	
Záró ének	„Krisztusban bizton vagyok” (Keresztény himnuszok, 241)
Záró ima	

(Megjegyzés: A Távoli híreket bemutató személynek a történetet nem kell fejből megtanulni, de jól be kell gyakorolnia, hogy szépen, folyékonyan, hangsúlyosan felolvashassa.)

„ÖRDÖGŪZÉS”

Mordecai Msimanga, (68 éves), a Világmisszió úttörője
Zimbabwe

A távoli hírek keretében botswanai, mozambiki, Sao Tomé és Príncipe szigeti meg angolai emberekkel volt alkalmunk megismerkedni. Ma még egy zimbabwei történetet fogunk meghallgatni a Világmisszió úttörőjétől.

A 35 éves édesanya nem mindennapos gondokkal kereste fel a Világmisszió úttörőjét. Reggelente, amikor felébredt, minden alkalommal meztelen volt. Ez a helyzet nagyon aggasztotta.

„Miért történik velem ilyesmi”, vetette fel a kérdést Mordecainak, aki nemrég az evangéliumi előadásorozatát vezette az asszony szülővárosában, a zimbabwei Nkajban.

„Nem tudom”, válaszolta, habár volt némi ötlete ezzel kapcsolatban. Hallott már hasonló esetekről, amelyek a gonosz lelkekkel álltak kapcsolatban. Azt is tudta, mit kell tennie.

„Elfogadja Krisztust? Amennyiben elfogadja, akkor imádkozhatunk és Krisztus megfejtethi a számunkra, miért ébred mindig ruhátlanul.”

Az asszony befogadta Krisztust az életébe, Mordecai pedig összegyűjtötte a gyülekezet tagjait közös imára. Három napig imádkoztak érte. A harmadik nap Mordecai megkérdezte az asszonyt, történt-e valami változás az életében?

„Az elmúlt három napban minden rendben volt. Amikor felébredtem a ruhám rajtam volt.”

Ezt az asszonyt később meg is keresztelték, a gonosz lelkek többé nem zaklatták.

Zimbabweban gyakran esik szó a gonosz lelkekről, mert ebben az afrikai országban sok babonás ember él, és a hagyományos vallásukhoz ragaszkodnak.

Mordecai, a Világmisszió úttörője, aki olyan területen dolgozik, ahol még nincsenek adventisták, többször szerzett tapasztalatot a gonosz lelkek működésével kapcsolatban.

Jelenleg a déli, Matopo tartományban szolgál. Nemrég meghívták egy vasárnapi egyházba, az asszony pedig, akinek a térdével volt gondja, megkérte, hogy imádkozzon érte.

Amikor az imájában megemlítette Krisztus nevét, az asszony a földre zuhant. A tapasztalat szerint, amikor ilyen dolog történik, akkor ez azt jelenti, hogy a gonosz lélek elhagyta az adott személyt. „Imádkoztam érte, majd felsegítettem. Ma már ez az asszony az adventista egyház híve.”

De Mordecainak más jellegű tapasztalatai is vannak. Különösen emlékszik egy zezani (a várost Zezannak hívják – a fordító megjegyzése) eseményre, 2007-ből, egy évvel az után, hogy a Világmisszió úttörője lett. Háztól házig járt és látogatta az embereket, akiket a bibliai igazságokra tanított, ezen belül a szombatra meg Krisztus második eljövételére.

E tevékenységének köszönhetően, az egyik nem adventista gyülekezet mind a 16 tagja, a lelkipásztorukat is beleértve, megkeresztelkedett és adventista lett. Ekkoriban nyitották meg e területen az első adventista iskolát.

Az ezt követő időben, Mordecainak alkalmá volt találkozni a gonosz lelkekkel, éppen amikor egy evangéliumi sorozatot tartott Beitbridge város állami iskolájában, Zimbabwe határvidékén.

Miközben bemutatta a keresztre feszített Krisztust ábrázoló diaképet, egy asszony hirtelen felugrott és kirohant.

Az előadást követően Mordecai megtalálta az iskola udvarán fekvő asszonyt. Majdnem halottnak hitte. Néhány ember bevitte őt a terembe, és ott lefektette.

Mordecai összegyűjtött a nő köré tíz adventista hívőt, hogy imádkozzanak és énekeljenek. Amikor Krisztus nevét emlegették, az asszony hirtelen felült, megrázkódott és ismét visszazuhant a padlóra. Ez azt jelentette, hogy egy gonosz lélek elhagyta. Mordecai tudni szeretete volna, hogy vajon az asszony most szabad-e?

„Imádkozni fogsz Krisztushoz?”, kérdezte az asszonytól.

Az asszony azonban mozdulatlanul feküdt a padlón. Ez annak a jele volt, hogy még mindig volt benne gonosz lélek.

A hívők ismét énekeltek, majd imádkoztak. Jézus nevét hallva, az asszony hirtelen felült, megrázkódott és ismét visszazuhant a padlóra. Ez azt jelentette, hogy még egy gonosz lélek elhagyta.

„Imádkozni fogsz Krisztushoz”, ismételte meg a kérdést Mordecai. Az asszony mozdulatlanul feküdt a földön.

És ez a jelent még néhányszor lezajlott. A hívők csoportja este 9-től hajnali három óráig énekelte és imádkozott.

A nyolcadik alkalommal az asszony végre válaszolt Mordecai imahívására. Felkelt és érthető hangon mondta: „Drága Jézusom. Köszönöm, hogy megszabadítottál a démonoktól. Segítsél nekem, kérlek, hogy csatlakozassam ehhez az egyházhoz, hogy elég erős lehessenek, mint ezek a hívők, itt körülöttem.”

Ez az asszony ma már egyházunk híve, és diakónusi szolgálatot végez.

„Isten mindig jóságos”, vallja Mordecai.

Isten minden időben jóságos! Köszönjük, hogy imáitokba foglaltátok azt a 193 millió embert, akik ennek az egyházdivízióknak a 18 országában élnek. Köszönjük, hogy a 13. szombaton átnyújtjátok missziós támogatásaitokat, hogy a Jézusról szóló Örömmüzenet, és a közeli eljövételének a híre mielőbb hirdelve legyen.

(Az adományok begyűjtése alkalomhoz illő zenekísérettel.)

A KÖVETKEZŐ NEGYEDÉVI TERVEINK

Az alábbi projektekre fogunk összpontosítani:

- Imaház és egészségügyi központ építése Aruani-ban, Brazíliában
- Imaház és egészségügyi központ építése Salvadorban, Brazíliában
- Imaház és angol nyelvű tanfolyamok Cusco-ban, Peru
- Imaház és orvosi központ építése Pukalpában, Peru

Missziós fényugár

Ezt a missziós történeteket tartalmazó folyóiratot az Adventista Misszió Irodája nyomtatja, negyedévenként. A vele járó DVD-n is rajta vannak a világ minden tájáról érkező történetek, azokat a 13. szombati, missziós terveket is beleértve, amelyekre a negyedév végén gyűjtjük az adományt.

A Missziós Fényugarat felhasználhatjátok:

- ✓ A szombatiskolában
- ✓ A gyermek-szombatiskolában
- ✓ A szombatiskolai előkészületeknél
- ✓ Az iskolai és családi áhítatokon
- ✓ A cserkészeknél
- ✓ Az imaórákon

A DVD teljesen ingyenes.

A missziós történeteket az Internetről is letölthetitek a www.missionspotlight.org

A kiadó megjegyzése: Ha a szombatiskola tagjai valaha is felvetették a kérdést, hogy hová mennek a heti missziós adományaik, akkor talán az alábbi cikk hasznos lesz a számukra.

Mi történik a missziós adományainkkal?

Volt-e már valaha olyan érzések, hogy a missziós adományaitokat egy „fekete lyukba” teszitek?

Azt ugye tudjátok, hogy a tizenharmadik szombati adományaitokat mely országok, mely projektjeinek a támogatására külditek? De vajon mi történik a rendszeres szombati missziós adományaitokkal? Mire lesznek felhasználva?

Lehet, hogy meglep benneteket az a tény, hogy a heti missziós adományaitokból világszerte több mint 1000 misszionáriust támogatunk. Valójában, a heti missziós adományaitokat 70%-ban a missziós munka és a világegyház munkájának a támogatására költjük. A Generál Konferencia tehát pénzt különít el a divíziók, a Közel-Kelet, az Észak-Afrikai Unió, és az Izraeli Missziós terület számára, missziós tevékenységek megszervezésének és lefolytatásának céljával.

A többi pénzt a világegyház szolgálatában álló, különféle intézmények és ügynökségek kapják. Például ebből támogatjuk a Loma-Linda egyetem egészségügyi missziós munkáját, az Adventista Világrádió evangéliumhirdetését, meg az ADRA humanitárius szervezet tevékenységét.

Az utóbbi években, világviszonylatban, több millió ember, akik sok kísértéssel néznek szemben, ismerte meg a Jézus Krisztusban való üdvösséget, és csatlakozott a Keresztény Adventista Egyházhoz. E területeken ezer gyülekezetet szerveztünk meg. Azonban, miután megkeresztelkedtek, ezek az új hívők részesülnek-e megfelelő ápolásban? Vajon van-e hozzáférésük azokhoz az anyagokhoz és programokhoz, amelyek segítségével erősödhetnek az új hitükben, és fejlődhetnek a tanítványságban? Van-e ezeknek az új gyülekezeteknek elég lelkipásztoruk?

Missziós adományaitok világszerte támogatják a mű növekedését és fejlődését. Ha még több információt szeretnétek a világmisszióval kapcsolatban, akkor látogassatok el a honlapunkra: AdventistMission.org.

Köszönjük, hogy imáitokkal és pénzeszközeitekkel támogatjátok az Adventista Misszió projektjeit. Ti vagytok azok, akik hozzájárulnak ahhoz, hogy a világszerte élő emberek életei megváltozzanak.

Geri Krauz az Adventista Misszió irodájának az igazgatója.

TOVÁBBI ADATFORRÁSOK

Angola, Botswana, Mozambik, Sao Tomé és Príncipe, Zambia, Zimbabwe és a Dél-Afrikai – Indiai-óceáni Divízió, kulturális örökségével kapcsolatos, minden egyéb információért forduljatok a helyi könyvtárhoz, valamelyik utazási irodához vagy a kívánt ország nagykövetségéhez. Illetve egyszerűen írjátok be az ország nevét a web-böngészőbe.

A következő hivatalos weboldalak is hasznosak lehetnek a számotokra:

Angola: bit.ly/GovAng
Lonely Planet bit.ly/LPAngola
Botswana: gov.bw
Wikitravel bit.ly/WikiAng
Mozambik: bit.ly/GovMoz
Lonely Planet bit.ly/LPMoz
Sao Tomé és Príncipe: bit.ly/GovSTP
Fodors bit.ly/FodorSTP
Zambia: bit.ly/ZamGov
Condé Naste bit.ly/CNZambia
Zimbabwe: zim.gov.zw
World Travel Guide bit.ly/ZimWTG

A keresztény adventista egyház weboldalai:

Dél-Afrikai – Indiai-óceáni Divízió: www.sidadventist.org
Botswanai Egyházterületek Uniója: bu.adventist.org
Észak-Zambiai Egyházterületek Uniója: nzu.adventist.org
Dél-Zambiai Egyházterületek Uniója: szu.adventist.org
Zimbabwei Egyházterületek Uniója: zuc.adventist.org

Az Adventista Misszió DVD-je mindig ingyenes, és erről megnézhetitek a szóban forgó országokból érkező történeteket, valamint az adventista egyház világmisziójának más történeteit. Kérjétek egy DVD másolatot a szombatiskola vezetőjétől, vagy töltsétek le a DVD-t itt: www.AdventistMission.org vagy pedig itt: www.AdventistMission.org/dvd.

Ezt a DVD-t még az adventista egyház hazai honlapján is letölthetitek. Címünk: www.subotnaskola.org.

Már a Facebook szociális hálózaton is megtalálható az Adventist Mission (Adventista Misszió) folyóirata.

Olvassátok, kommentározzátok, osszátok meg a következő Facebook oldalon található történeteinket: www.facebook.com/mission-quarterlies.

Célmegvalósító eszközök

Összpontosítsatok a Világmiszióra és növeljétek heti missziós adományaitokat. Kérjétek meg a szombatiskola bizottságát, tűzzön ki

elétek egy célt, mennyit szeretnétek összegyűjteni. (Legyen kicsit több mint az elmúlt negyedévben, osszátok el az elmúlt negyedév missziós adományait 14 részre: 12 rendszeres szombati missziós adomány és két rész tizenharmadik adományra.)

Mutassátok meg a hívőknek a negyedévi cél elérésének heti grafikonját. Emlékeztessétek a hívőket, hogy a mű a heti szombatiskolai missziós adományoktól függ.

A tizenkettedik szombaton tegyétek közzé a negyedév missziós adományairól szóló jelentést. Bátorítsátok a hívőket, hogy a tizenharmadik szombaton adakozzanak kétszer vagy háromszor annyit, mint az átlagos missziós adományba szoktak. A szombatiskola után számoljátok át és tegyétek közzé, mennyi gyűlt össze. Ez a gyors tájékoztatás bátorítani fogja a hívőket, hogy további igyekezetet fektessenek a missziós munka támogatásába.

PROJEKTJEINK

São Tomé és Príncipe:

- Rehabilitációs központ a volt alkohol és drogfüggők számára.
- Új imaház São Tomé szigetén.
- Auditórium építése egy tizenkét osztályos iskolában a São Tomé szigetén.

Mozambik:

- Adventista általános iskola építése Milangóban.
- A mozambiki Beira Adventista Egyetem ételmezési és táplálkozási szakának a bővítése.
- Otthon alapítása Nampuliban olyan gyermekek számára, akiknek a szülei AIDS betegség miatt hunytak el.

Gyermekeink terve:

Portugál nyelvű Bibliákat ajándékozni a hátrányos helyzetű családok gyermekeinek Mozambikban meg São Tomé és Príncipe szigeteken.

Kiadja: A Keresztény Adventista Egyház Főbizottsága

Belgrád, Radoslav Grujić u. 4.

Előkészítette: A Főbizottság Szombatiskolai Osztálya

Felelős: Igor Bosnić

Sokszorosítva: A kiadó irodájában – 2018

Istentiszteleti használatra